In Numărul următor:

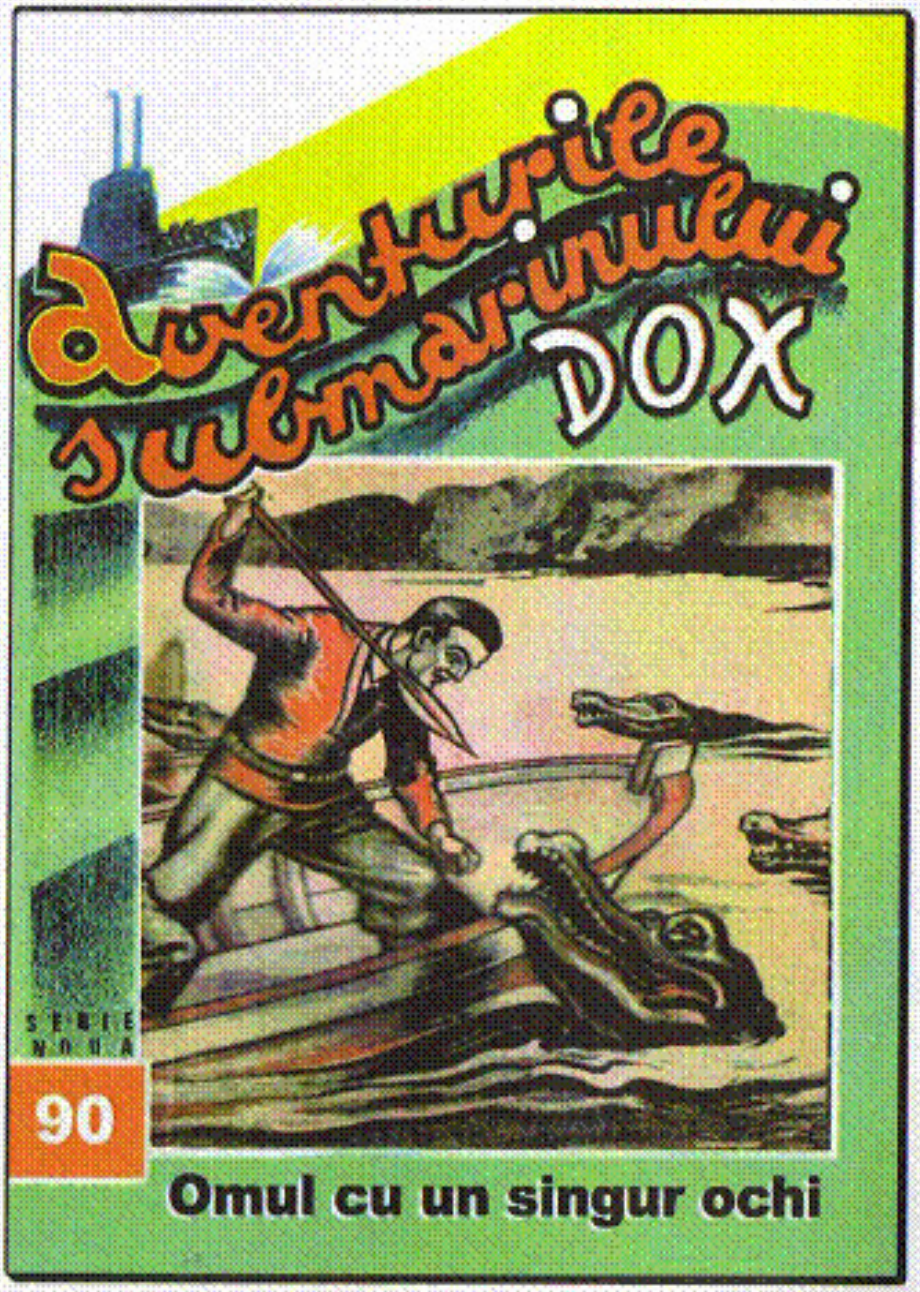

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

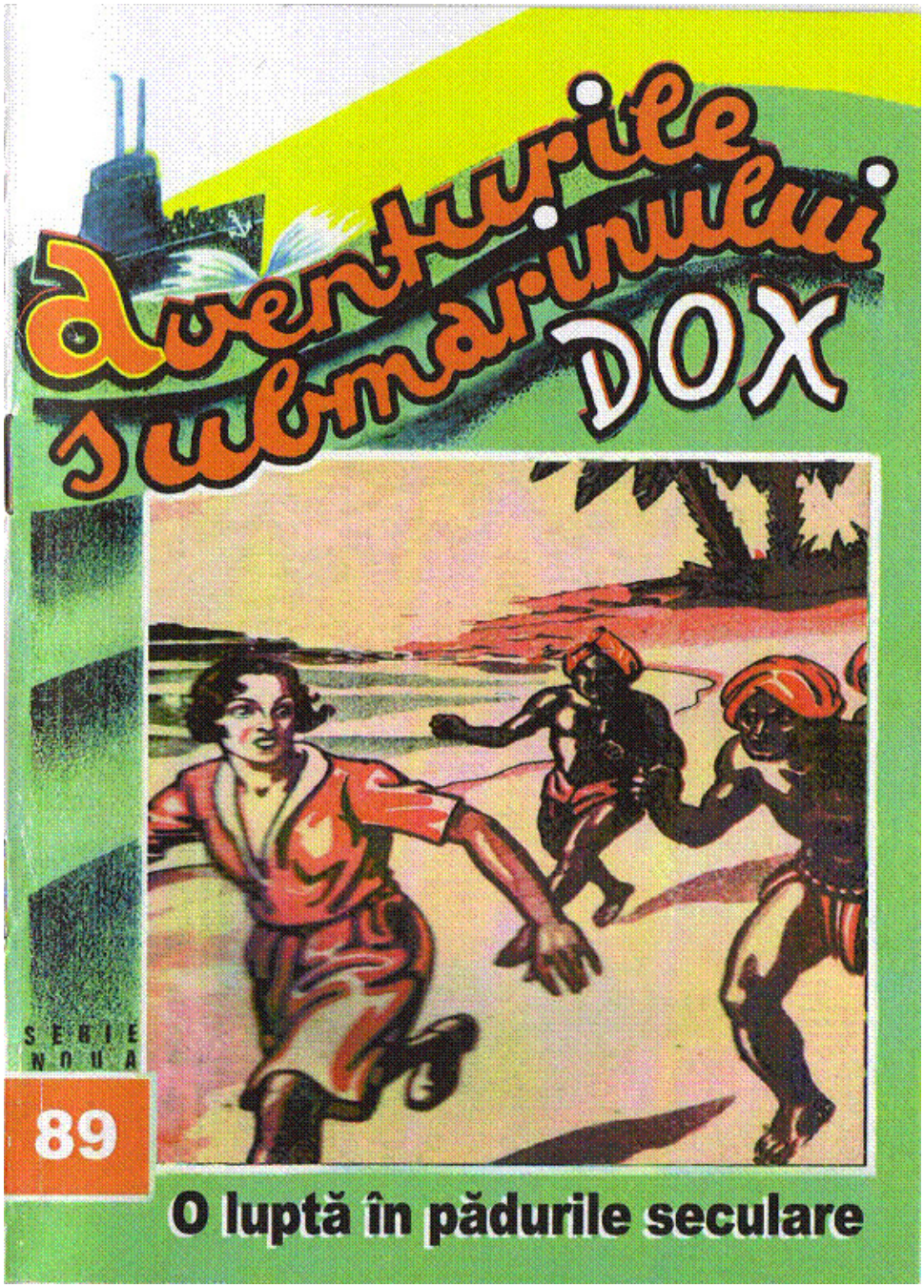
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
89
O luptă în pădurile seculare

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WA

Nr. 89.

O LUPTĂ ÎN PĂDURILE SECULA

Traducere de LIA H

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I.
O TRAGEDIE.

— **UITE, ACOLO SE ZĂREŞTE CAPĂTUL DE SUD** al insulei Borneo, zise Petre lui George. Am trecut acum vreo

douăzeci de ani prin partea locului pe un bric şi am văzut o ceată de Dajaki care pescuiau. Hm… oameni fioroşi.

— După cum mi s-a părut mie – şi cred că e mai bine să n-ai de-a face cu ei.

— Am citit şi eu multe despre aceste popoare vechi, răspunse George. Crezi că mai dăinuiesc în vremurile noastre sau i-a stârpit civilizaţia? Un răstimp de douăzeci de ani e ceva, mai ales că în vremea asta Tropicele s-au populat foarte mult cu europeni.

— În desişurile codrilor vor mai fi rămas câteva triburi şi n-aş cuteza să cobor singur pe mal, de frică să nu-mi stea capul într-un par în faţa colibei vreunei căpetenii, râse Uriaşul.

— Oare s-or mai fi dedând la canibalism?

— Ştiu eu! Aşa am auzit. Nu e însă atât de sigur ca la locuitorii de pe insulele Salomon. Şi-apoi, se cunosc prea puţin obiceiurile acestor Dajaki.

— Te înşeli, Petre, se auzi în clipa aceea glasul doctorului Bertram care tocmai urca scăriţa turnului. Ţi-aş putea spune chiar foarte multe despre acest popor. De pildă: toată îmbrăcămintea lor e un şorţuleţ dinainte numit „savat”, iar drept armă, în afară de ţeava de suflat otravă – „sumpit” – au un cuţit în forma de pumnal, căruia îi spun „parâng” sau „mandan”. Ţi-aş mai putea povesti câte ceva despre locuinţele lor, nişte colibe ca şoproanele, lungi de 60-70 metri, aşezate pe stâlpi înalţi uneori de 6-7 metri. Încăperea e despărţită la mijloc, în lung. Cea din fund e împărţită în altele mai mici, câte familii numără tribul. Fiecare din odăi are o uşă şi o scară care se ridică şi se lasă după trebuinţă. Cei necăsătoriţi locuiesc în încăperea din faţă, oaspeţii deasemenea. Ţi-aş mai putea spune câte ceva şi despre mâncărurile lor care…

Doctorul îşi întrerupse vorba auzind pe George scoţând o exclamaţie de mirare. Îl văzu arătând cu mâna spre coastă şi ducând repede ocheanul la ochi.

— Ia uitaţi-vă… băştinaşii fugăresc o femeie albă… strigă tânărul. Tată, trebuie să-i venim în ajutor… nu se poate s-o lăsăm prada acestor vânători de capete.

Era într-adevăr înfiorător ceea ce vedeau. Vreo zece băştinaşi goneau după o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, murdară şi ferfeniţită. Ca un iepure fugărit, biata fată fugea cât o ţineau picioarele în lungul malului, dar se vedea bine că în curând va fi ajunsă de urmăritorii ei.

George îşi smulse revolverul de la brâu şi-l îndreptă spre ei, lăsă însă în jos arma, ştiind bine că de la o astfel de depărtare nu-i va putea nimeri. Nici măcar detunătura nu va ajunge până la ei.

Văzură pe fată căzând, încercând să se scoale, dar era prea târziu. În clipa următoare fu înhăţată de sălbateci, luată pe sus şi târâtă în pădure, apoi totul pieri ca o nălucire.

— Toată viteza la maşini! strigă căpitanul Farrow. Trebuie să salvăm pe nenorocita aceea din mâinile lor. George, spune lui

Brun să aleagă douăzeci de oameni sau să-i tragă la sorţi. Toţi să se înarmeze cu revolvere şi granate de mână.

În timp ce submarinul se îndrepta în grabă către ţărm, George coborî înlăuntrul vasului să transmită ofiţerului ordinul tatălui său.

După o jumătate de ceas trupa debarca din patru bărci de aluminiu pe coasta din Borneo. Împreună cu cei douăzeci de marinari se mai aflau căpitanul Farrow, George, Brun, doctorul Bertram şi Petre Uriaşul.

George era mai nerăbdător ca toţi şi încă înainte de a apuca sa coboare toţi ceilalţi intrase în desiş, cercetând cu luare-aminte locul pe unde dispăruseră sălbatecii cu fata albă.

Găsi numaidecât urmele şi după ce dădu în lături tufele, văzu o potecă îngustă care nu apărea să fi fost folosită prea des, deoarece crescuseră bălăriile în voie. Totuşi, se vedea ca trecuse cu puţin înainte cineva pe acolo, căci de crengi atârnau fâşii din rochia albă a fetei.

George nu cuteză să înainteze prea mult. Probabil că sălbatecii zăriseră submarinul şi îşi vor fi închipuit că au fost şi ei văzuţi. Erau deci siguri că vor fi urmăriţi şi puseseră fără îndoială santinele care sa le dea de veste.

Aşteptă să vină şi camarazii. Căpitanul dăduse ordin să rămână câte un marinar de pază la fiecare barcă, iar, submarinul să se aţie aproape de coastă. Nu putea să ştie dacă urmărirea nu va ţine zile întregi, sălbatecii aceia fiind foarte şireţi şi iuţi de picior. Totuşi era posibil să i ajungă în curând din pricina zăbavei pe care o vor avea băştinaşii ca să înlăture din cale piedicile.

Poteca ducea drept înainte spre nord-vest, dar, deodată făcu un cot brusc. George îşi încetini mersul; dacă pândea de undeva vreo primejdie, numai de aici putea să vină. Se temea s-o ia pe după cotitură, ca să nu dea de o santinelă.

Se opri la un metru de ea şi făcu semn cu mâna. Camarazii se opriră şi ei şi-şi încordară auzul. Nu se auzea însă nimic suspect, totuşi tânărul nu se lăsa înşelat. Îşi scoase şapca din cap, o puse în vârful unei crăci şi o ridică binişor la înălţimea unui stat de om.

Deodată fulgeră în aer un pumnal şi se înfipse în şapcă, George se repezi ca o vijelie şi până s-aibă vreme băştinaşul să facă o mişcare, patul revolverului tânărului îl izbi în pântece.

Tăvălindu-se de durere, sălbatecul scăpă pumnalul din mână. George îl ridică repede. Smuci apoi de la brâul băştinaşului ţeava şi un vas mic de lemn în care se aflau probabil săgeţile otrăvite.

Sălbatecul îşi veni însă repede în fire şi sări în picioare cu mâinile întinse. Plănuia se vede vreun vicleşug. Tânărul sări în lături. Petre, care o luase înaintea celorlalţi şi era acum lângă George, apucă pe băştinaş de încheietura mâinii şi i-o răsuci cu atâta putere încât acesta căzu în genunchi. Băştinaşul lăsă capul în piept şi-şi aştepta cu resemnare soarta, nimeni n-avea însă de

gând să-l omoare Doctorul Bertram se apropia de sălbatec şi începu să-i pună întrebări pe limba lui, limbă pe care dânsul o cunoştea foarte bine. Dar omul nu vru să răspundă.

La un semn al doctorului, Petre strânse ceva mai tare încheietura sălbatecului. Mijlocul folosi, căci băştinaşul îşi deschise pliscul şi spuse tot ce ştia.

— Fireşte că şi aici e o ticăloşie la mijloc, zise indignat doctorul, după ce ascultă câtva timp pe băştinaş. Fata a fost dată pentru totdeauna, vândută sau dăruită tribului de un negustor alb. Azi noapte nenorocita a încercat să fugă; rezultatul l-am văzut şi noi adineaori. E de o săptămână aici şi mâine trebuie să se mărite cu fiul căpeteniei.

— Nu se poate s-o lăsăm pradă acestor sălbateci! strigă cu însufleţire George. După ce o vom salva, să facem tot ce ne va sta în putinţă ca ticălosul acela de negustor să-şi primească pedeapsa. Probabil ca a vândut-o pentru bani. Dragă doctore, întreabă te rog pe Dajak unde e satul sălbatecilor sau dacă avem de-a face cu vreun trib nomad, unul din acelea care cutreieră pădurile.

Iarăşi mai schimbă Bertram câteva cuvinte cu băştinaşul, apoi zise:

— E vorba de un trib statornic, care numără vreo două sute de capete. Satul e la o jumătate de zi de drum, pe malul unui râu lat. Tribul are optzeci de războinici, aşa că vom avea de dus o luptă destul de grea.

— Avem noi arme mai bune ca ei. În orice caz, cred că vom întâlni şi alte santinele în drum, fiindcă nu se poate să nu ne fi văzut.

— Aşa şi e. După spusele băştinaşului, sunt într-adevăr încă santinele până în sat.

— Nu ţi-a spus unde sunt, celelalte santinele?

— Nu ştie nici el.

— Ştiţi ce zic eu? Să-i legăm mâinile şi să-l lăsam să alerge înaintea noastră. Dacă va fi ucis, putem şti unde pândeşte cellalt tovarăş al lui şi vom face cu el ce am făcut cu ăsta.

— Ideea nu e rea, încuviinţă căpitanul. Hai să-l legăm. Pune mâna, Petre!

Uriaşul legă zdravăn băştinaşului mâinile la spate.

— Doctore, adăugă Farrow, spune-i ca dacă îndrăzneşte să dea de veste prin vreun ţipăt tovarăşilor săi, îi înfig pumnalul în spate.

La prevenirea lui Bertram sălbatecul dădu numai din cap în semn că a înţeles. Vederea albilor şi mai ales a lui Petre, îi insufla o frică grozavă.

După ce convoiul se pusa în mişcare, George spuse tatălui său:

— Nu e drept ceea ce facem. Cu siguranţă ca omul acesta va fi ucis de tovarăşii săi şi mi-ar părea rău, deşi a vrut să mă omoare.

Părerea mea e să-l lăsăm mai bine să le dea de veste sosirea noastră, poate că aşa i-am birui mai lesne.

— Ai dreptate, răspunse căpitanul. Nici eu nu sunt bucuros să se facă moarte de om. Doctore, spune-i că îi cruţăm viaţa dacă ne ajută să punem mâna fără luptă pe întâia santinelă pe care o vom întâlni în cale.

Şi cu asta se învoi Dajakul numaidecât dar George, care îi privea cu coada ochiului, băgă de seamă că abia îşi stăpânea un zâmbet batjocoritor pe când vorbea cu doctorul.

— Ia seama, doctore, pune ceva la cale, ticălosul, zise el lui Bertram.

Acesta, care văzuse şi el zâmbetul, îndreptă pumnalul spre sălbatec şi-i spuse ceva cu glas răstit. Băştinaşul bâlbâi câteva cuvinte tremurând de spaimă.

— Până în sat n-avem de ce ne teme, zisei apoi doctorul. În sat însă vom avea de furcă, de aceea râdea.

— O să vadă că s-a înşelat, mormăi căpitanul. De s-ar împotrivi întregul trib, cu femei şi copii la un loc, trebuie să scăpăm pe fata albă din ghearele lor.

Merseră în tăcere vreo jumătate de ceas când se auziră deodată din pădure nişte bătăi de tobă, care răsunau însă ca nişte lovituri în lemn. Dajakul se opri ascultând, pe când doctorul şopti celorlalţi:

— Interesant… foarte interesant… Sălbatecii par să aibă aceleaşi mijloace de semnalizare ca popoarele africane.

— Vrei să spui un Iokoli? întrebă căpitanul. Seamănă într-adevăr. Ai zice că izbeşte cineva cu un băţ într-un trunchi de copac găunos. Păcat că nu pricep ce vor să spună! Nu cred că prizonierul nostru s-ar învoi săi ne tălmăcească.

— Pot să încerc în orice caz, zise doctorul.

Se uită pe sub gene la sălbatec şi-l văzu zâmbind.

— Ce spuneau fraţii tăi? îl întrebă el cu glas ameninţător.

Dajakul tresări speriat, nebănuind că un străin le-ar putea cunoaşte acest mijloc de a se înţelege între ei. De frică bolborosi câteva cuvinte pe care doctorul le tălmăci:

— Băştinaşii aveau o iscoadă pe mal care ne-a văzut debarcând şi le-a dat de veste prin semnalizare cu toba. Acum a venit răspuns din sat că ni s-a întins o cursă în care am fi căzut cu siguranţă. La vreo două ceasuri de sat, poteca duce printr-o vale pietroasa. În deal stau sălbatecii şi ne pândesc ca să ne omoare, cu săgeţi otrăvite şi cu o ploaie de bolovani.

— Bine că ştim, zise căpitanul. Mai întreabă-l te rog, dacă mai e vreun drum în afară de strâmtoare, pe care putem ajunge în locul unde ne pândesc sălbatecii. Bănuiesc că nu vor fi adunaţi toţi acolo. În orice caz, putem micşora numărul vrăjmaşilor dacă atacăm detaşamentul acela.

Iarăşi vorbi doctorul cu băştinaşul care şovăia acum să răspundă. Când îl văzu însă pe doctor ridicând pumnalul, mormăi

repede câteva cuvinte.

— Am aflat ce vroiam să ştim, zise cu bucurie Bertram. Cu puţin înainte de a pătrunde în strâmtoare sunt două poteci tăinuite care duc, una pe dreapta, alta pe stânga în deal. Din spusele Dajakului deduc că strâmtoarea nu e mai adânca de vreo opt – zece metri.

— Minunaţi exclamă căpitanul. Ne despărţim în două grupuri şi atacăm amândouă cetele în acelaşi timp. Trebuie să fim însă fără milă, căci avem de-a face cu duşmani primejdioşi care nu ne-ar cruţa de fel. Chiar dacă n-am reuşi să-i biruim pe toţi, ne putem lua după fugari ca să pătrundem odată cu ei în sat. Deocamdată, trebuie cu orice chip să înlăturăm fără zgomot santinelele care pândesc probabil în lungul drumului.

— Dacă am înţeles eu bine ce spunea, prizonierul nostru, semnalizarea de adineaori era ca să se retragă santinelele, deoarece nu mai aveau nici un rost odată ce eram aşteptaţi în strâmtoare.

— Tot ce se poate, îşi dădu cu părerea căpitanul Farrow. Să luăm atunci pe Dajak între noi ca să-l avem mai bine sub ochi.

— Nu, tată, zise George. Lasă-l să meargă înainte. Eu sunt încredinţat că omul acesta ne-a minţit. Să vedem ce o să se întâmple când s-o întâlni cu vreo santinelă – dacă va mai fi rămas vreuna.

— Hm… îl cred în stare, nu e vorbă, de o trădare. Pare viclean, deşi se vede bine că i-a intrat frica în oase.

După un sfert de ceas se văzu că George avusese dreptate. La o cotitură a potecii sălbatecul se codi să mai meargă dar George, care venea în urma lui, îl împinse de la spate.

În clipa următoare sclipi iar un fulger. De astădată însă cuţitul nu se mai înfipse în şapca tânărului, ci reteză dintr-odată capul prizonierului care se prăbuşi cu un horcăit la pământ. George izbi cu patul revolverului pe cealaltă santinelă în pântece. Băştinaşul se uită uluit la el, apoi la tovarăşul ucis fără voie. Fu legat întocmai ca şi celălalt.

— N-avem încotro, zise cu mâhnire căpitanul, o victimă a trebuit să fie. Cel dintâi Dajak ne-a minţit când a spus că santinelele au fost retrase. Acesta de aici va plăti pentru ticăloşia tovarăşului său. Mână-l înainte, Petre!

II.
LUPTA ÎN STRÂMTOARE.

DAR BĂŞTINAŞUL ACESTA nu se predase de bunăvoie după cum o făcuse celălalt. Se zbătea din răsputeri; nu vroia să se urnească din loc şi începu să ţipe. Într-o clipa însă Petre îl apucă de ceafă şi-l strânse ca într-un cleşte cu degetele lui noduroase; omului i se opriră ţipetele în gâtlej şi rămase cu gura căscata de groază.

George îi smuci şorţul de dinainte, îl făcu ghemotoc, apoi îi vârî un colţ în gură, în vreme ce Petre îi acoperea faţa cu el. Îl legară pe urmă de un palmier unde avea să rămână până ce se vor întoarce ei – daca nu va fi găsit cumva din întâmplare de vreunul din tovarăşii săi.

Totul se petrecuse cu iuţeala fulgerului, căci camarazii nu aveau vreme de pierdut, trebuiau sa ajungă cât mai repede în sat şi sa elibereze pe fată, altminteri băştinaşii ar fi avut timp să le pună alte piedeci pe care ei nu le-ar putea înlătura, probabil, din cale.

George o luă iar înainte, dar de data asta Petre îl urma de aproape, ceea ce bucură pe căpitan, deoarece ştia că uriaşul îl va apăra până în cea din urmă clipă cu propria lui viaţă.

Primejdia era destul de mare căci era neîndoielnic că băştinaşii vor mai fi pus şi alte santinele.

Vreme de două ceasuri nu mai întâlniră nici o santinelă. Camarazii trebuie să se fi apropiat acum simţitor de strâmtoare. Dădură iar de un cot ascuţit şi George făcu acelaşi lucru ca la început, adică îşi puse şapca în vârful unei crengi şi o ridică binişor în sus. Două tăişuri de cuţit sclipiră şi se înfipseră în acelaşi timp în postavul moale. Într-o clipă George şi Petre se repeziră înainte şi se pomeniră în faţa a doi băştinaşi care îi priveau încremeniţi. Până să se dezmeticească ei, fură doborâţi la pământ. Îi legară zdravăn pe amândoi – după ce le puseră câte un căluş în gură – de câte un copac la distanţă unul de altul. O luară iar pe potecă. Aceasta se îngusta din ce în ce, semn că ajungeau la strâmtoare. Acum se cerea să fie cu mare băgare de seamă, ca să nu greşească potecile care duceau în deal.

Dădură iar, de o cotitură şi George se opri în loc să chibzuiască. Avea impresia că daca va trece, dincolo de cot ar putea fi zăriţi de băştinaşii care stăteau la pândă. De aceea ţinea să se sfătuiască mai întâi cu tatăl său ce e de făcut. Tocmai vroia să înceapă vorba când i se păru că aude de dincolo un foşnet. Probabil că era iar o santinelă care vroia să dea de veste celor din deal de sosirea lor. Dar cum să-l ademenească încoace? Nu trebuiau să vadă cei de sus când băştinaşul va fi doborât la pământ.

George făcu un semn camarazilor, sa stea pe loc. În liniştea care se făcu, auziră cu toţii zgomotul, foşnetul uşor al frunzelor. Tânărul se lipi cât putu mai bine de tufele care mărgineau poteca. Era sigur că santinela venea să arunce o privire după cotitură.

Deodată crăcile se dădură în lături. Băştinaşul venea târându-se pe pământ. Trebuia să-l lase însă să se mai apropie. George se aşeză şi el pe vine şi aşteptă. Nici un zgomot, toţi îşi ţineau răsuflarea.

Brusc, tufele din faţa lui George se dădură la o parte şi printre frunze se ivi capul sălbatecului. Tânărul îl apucă de păr şi cu o mişcare repede îl trase spre sine. Într-o clipă, lovit cu patul

revolverului în tâmplă, băştinaşul rămase ca mort. George îl trase mai adânc în tufiş, îi puse un căluş în gură şi-l legă de trunchiul unui copac.

— Tată, şopti el apoi căpitanului, cred că de aci începe strâmtoarea şi am putea fi zăriţi din deal dacă am înainta. Sunt de părere să căutăm potecile despre care spunea băştinaşul ucis – dacă nu ne-o fi minţit, fireşte.

— Probabil că nu, zise doctorul. Era prea înspăimântat şi de frică a spus adevărul. Cred că potecile pornesc chiar de aici de undeva, s-ar putea însă să fie şi acolo santinele, aşa că trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Înainte! porunci căpitanul. Despărţiţi-vă şi înaintaţi cu băgare de seamă prin desiş. Brun, dumneata iei detaşamentul stâng. Pe urmă ne vom aduna iarăşi.

Farrow cu parte din oameni şi George porniră pe dreapta. În curând dădură de poteca pe care o căutau. Deodată, George, care vroia sa pătrundă într-un tufiş mai mare, se pomeni faţă în faţă cu un băştinaş venind în fugă pe potecă. Era desigur o santinelă care îi văzuse venind. Până să se dezmeticească băştinaşul ca sa dea alarma, George îi şi pusese mână în beregată. ÎI izbi cu patul revolverului în tâmplă dar sălbatecul, om voinic, mai avu putere să se zbată. Smuci pumnalul de la brâu şi vru să-l înfigă în pieptul tânărului; în clipa aceea se ivi însă Petre şi pumnul său uriaş culcă la pământ pe băştinaş pe care îl legă apoi la repezeală.

În vremea asta sosiră şi ceilalţi camarazi. Cu George în fruntea lor, înaintară cu mare băgare de seamă. Tăcerea care domnea în pădure te înfiora. După vreo zece minute de mers se auziră deodată împuşcături; semn că Brun şi venise în atingere cu sălbatecii, o luară acum la fugă. George, mai iute de picior, porni înainte. Graba era cât p-aci să fie pierzania lui, căci după o cotitură a potecii se pomeni pe neaşteptate într-un grup de băştinaşi care cum îi văzură începură să fluture în aer cuţitele. Dându-şi seama că e vorba de viaţa lui, tânărul scoase şi celălalt revolver din buzunar şi începu să tragă.

Fiecare glonţ nimerea în plin. În clipa când Petre îi sărea în ajutor, şase băştinaşi se şi tăvăleau gemând în ţărână, iar alţi câţiva se îndepărtau clătinându-se pe picioare. Dar patru vlăjgani voinici se înghesuiau să-l ajungă. Cel din faţă apucase să ridice pumnalul ca să-l împlânte în inimă, când fu culcat la pământ de un glonţ al Uriaşului care trăsese din fugă. George mai descarcă odată revolverul şi alţi doi se prăbuşiră, scăpând cuţitele din mână. Se ridicară însă repede şi o luară la fugă, urlând de durere.

Dintr-o aruncătură de ochi tânărul se uita de partea cealaltă a strâmtoarei şi văzu pe sălbatecii care se ciocniseră cu oamenii lui Brun, gonind cât puteau.

Strâmtoarea nu era mai lungă de treizeci de metri şi lată de vreo opt, dar din tufişurile care o mărgineau zburau acum săgeţi otrăvite cari, din fericire, fuseseră slobozite prea de aproape.

Camarazii trăgeau salvă după salvă în desişul în care se ascunseseră sălbatecii şi de unde se auzeau răcnete şi urlete de durere, dovadă că parte din ei fuseseră nimeriţi, pe când ceilalţi o luară la fugă.

Se cerea acum să nu le dea acestora răgaz să ajungă în sat înaintea camarazilor ca să dea alarma. Din cei treizeci de băştinaşi care pândiseră la strâmtoare, zece zăceau ia pământ, pe când alţii vor fi fiind împrăştiaţi răniţi prin tufiş.

Camarazii porniră cu George în frunte cerceteze desişul. Deodată tânărul se izbi piept în piept cu un Dajak. Crezând că nu mai avea nevoie de revolvere, le băgase în buzunar, mal ales că-l împiedecau să dea crengile la o parte. Dajakul avea însă cuţitul în mână. Dar n-apucă să se slujească de el, căci George îi puse o mână în beregată şi cu cealaltă îl pocni sub bărbie.

Sălbatecul fiind om voinic se e prăbuşi cum se aştepta George, ci îşi încleşta amândouă mâinile în jurul gâtului său. George simţi ca se înăbuşe. Totuşi începu sa izbească în dreapta şi-n stânga cu pumnii. Dajakul nu se sinchisea de lovituri ci strângea tot mai tare. Tânărul îşi dădu seama că are de-a face cu un potrivnic mai tare ca el şi e pierdut. În ultima clipă a deznădejdii îşi adus însă aminte de pumnalul Sanjei. Cu cea din urmă putere care îi mai rămăsese îl smuci de la brâu şi-l, împlântă de două ori în pieptul duşmanului. Strânsoarea slăbi, George răsuflă, dar văzu cu groază noua primejdie în care plutea. Dajakul, lovit mai jos de inimă, se poticni într-adevăr, dar cu o energie neînchipuită reuşi să se menţie pe picioare. Ochii lui zvârleau fulgere de ură şi mânie; ştia că fusese lovit de moarte şi vroia să se răzbune trăgând după sine şi pe cellalt în împărăţia de veci. Ridică cuţitul şi se pregăti să lovească. Tânărul înţelese că viaţa lui atârnă de un fir de păr. Sări în picioare, apucă braţul băştinaşului cu o mână iar cu cealaltă îi înfipse încă odată pumnalul în piept. De astădată nimeri drept în inimă. Dajakul se cutremură, privirea de ură din ochii săi se stinse şi trupul greu se prăbuşi cu o bufnitură la pământ.

George se uită în juru-i. Camarazii trecuseră în goană pe lângă tufiş, fără să vadă lupta pe viaţă şi pe moarte care se dăduse aici.

O luă drept înainte, ameţit şi cu respiraţia întretăiată. Era cu desăvârşire istovit. Deodată se împiedecă de un trunchi retezat, se poticni şi se lovi cu capul de un bolovan. Leşină – să învingă, ori sa moara!

Când îşi veni în simţiri, în jurul său domnea o tăcere adâncă. Probabil că, tovarăşii fugăreau pe băştinaşi. Iuţi pasul şi în curând băgă de seamă că desişul se rărea. Presupunea că se află – după socoteala lui – la vreo jumătate de ceas de sat. Deodată auzi din depărtare împuşcături dese una după alta, pe urmă altele răzleţe, apoi după câteva momente urlete sălbatece de bucurie. George ştia acum că tovarăşii săi căzuseră într-o cursă şi fuseseră

biruiţi de băştinaşi. Chibzui o clipă, apoi o luă la fugă spre locul unde îşi ştia camarazii în primejdie.

III.
O LUPTA ÎNDRĂZNEAŢĂ.

ÎŞI DĂDEA SEAMA că deocamdată nu le putea veni în ajutor, vroia însă sa afle ce li se întâmplase şi dacă mai erau în viaţa Nădăjduia totuşi că sălbatecii nu îi vor fi ucis îndată, ci o vor face cu oarecare solemnitate – cum le e obiceiul.

Mai vroia să se încredinţeze în acelaşi timp dacă există vreun mijloc de salvare, ceea ce nu era cu putinţă decât după ce va vedea dacă locuinţele băştinaşilor sunt într-adevăr întocmite astfel după cum i le descrisese doctorul Bertram.

Îşi încetini mersul ascultând cu încordare. Presupunea – pe drept cuvânt – ca sălbatecii vor fi lăsat în urmă iscoade sau vor fi trimis oameni de-ai lor ca s-adune morţii şi răniţii.

Abia îi trecu prin minte gândul şi George auzi paşi apropiindu-se. Se vârî repede între nişte tufe şi se aciui acolo. În curând văzu printr-o mică deschizătură a frunzişului ivindu-se şase băştinaşi care veneau în fugă.

Aşteptă până ce trecură ei, îi lăsă, să se îndepărteze, pe urmă se furişă pe potecă şi o luă spre sat. Ştia de la santinelă însă că satul se afla în apropierea unui râu. În curând auzi un murmur de apă. Fără să stea mult cumpănă, tânărul intră iar în tufiş şi-şi croi drum cu cuţitul printre crengile aplecate până la pământ.

Se gândi că nu trebuie să se apropie prea mult de sat, căci l-ar simţi câinii şi l-ar da de gol. Daca o va lua însă pe malul râului, ar fi scutit de asta şi ar putea avea în acelaşi timp o vedere asupra satului. Rămânea totuşi primejdia de a fi mâncat de crocodili dacă ar încerca să treacă râul înot. Dar poate că-şi va putea întocmi o plută din vreascuri şi crocodilii nu vor cuteza să se apropie de el. Auzi deodată din vreo trei, patru locuri plescăit de apă. După zgomotul pe care-l făceau trebuie să fi fost nişte crocodili enormi care se repeziseră în râu. Deci, erau aici mult mai multe târâtoare de acestea grozave decât şi-ar fi putut închipui el, aşa că iar fi fost greu să se slujească de o pluta, după cum plănuia.

Din vâjâitul apei înţelese că se află în apropierea unei vâltori sau cascade. Întreg terenul era probabil foarte bolovănos din pricina erupţiunilor vulcanice din trecut – după cum se încredinţase încă de când pătrunseseră în strâmtoare.

Păşea acum mai lesne printre tufele rărite fără să fie nevoie să se slujească atât de des de cuţit. Şi, ca să nu sperie crocodilii, căută să nu facă zgomot aproape de fel.

George păşea cu băgare de seamă pe malul acoperit cu o fâşie de bambuşi. Zări deodată peste fluviul lat de vreo trei sute de

metri un zăgaz nu mai înalt de o jumătate de metru, peste care apa se revărsa vâjâind înspre mare.

Se gândi că poate ar fi chip să-şi salveze camarazii pe calea aceasta. Dacă iar putea încărca în luntri, s-ar sluji pe urma da granatele cu gaze pentru a ameţi tot satul.

Trebuia deci să iscodească unde ar fi locul cel mai potrivit pentru o astfel de încercare. Fâşia de bambuşi se sfârşea aici, dar, desişul de copaci bătrâni se întindea mai departe. Crengile se aplecau până ce atingeau apa.

Vrând, nevrând, George se hotărî să intre în apă deoarece prin desiş nu şi-ar fi putut croi drum; ar fi zăbovit prea mult şi i-ar fi trebuit o muncă istovitoare de care nu se simţea în stare. Spre norocul lui, apa nu îi venea decât până la genunchi, dar primejdia îl pândea de pe mal, căci crocodilii au obiceiul să se ascundă în tufişurile malurilor şi când aud zgomot să ţâşnească de acolo şi să sară în apă.

Trebuia să se ferească, mai ales, de primejdia aceasta. Căci altminteri n-ar mai fi scăpare pentru el. Ar fi imediat înhăţat de dihanie şi târât în adânc.

Se mai cerea deasemenea să nu se îndepărteze de mal pentru, a nu fi văzut de vreun băştinaş care ar fi pornit la pescuit.

Simţi deodată o duhoare grea care devenea tot mai puternică. Ştia acum că înaintea lui se afla un crocodil uriaş, judecând după mirosul pe care-l răspândea.

George se opri în loc şi chibzui. Se aplecă apoi şi ridică de jos un bolovan care i se păru mai mare. Trebuia neapărat să gonească târâtoarea, chiar dacă plescăitul apei, când vai arunca bolovanul sau va intra crocodilul în fluviu, va fi auzit din sat.

Ascultă niţel dacă nu se simte cineva, apoi zvârli cu putere bolovanul în tufe. Se cutremură însă de groază când văzu aproape de el un crocodil uriaş care sări în apă, împroşcând în juru-i stropii până departe.

Un pas să mai fi făcut şi s-ar fi şi poticnit de dihanie care l-ar fi târât după sine în adânc.

Porni mai departe, uitându-se mereu înapoi de frică să nu iasă crocodilul iar deasupra apei şi să se ia după el. Dar reptila nu se mai ivi; în schimb altele, pe care le goni tot cu bolovani.

Nu i se întâmplă însă nimic şi ajunse în apropierea satului, după cum înţelese din glasurile omeneşti şi lătrăturile câinilor, care ajungeau până la el. Auzi strigăte de triumf, dovadă că sărmanii lui camarazi fuseseră târâţi în sat şi băştinaşii care nu luaseră parte la luptă îi întâmpinau cu bucurie.

Aşadar, trăiau. Poate că sălbatecii aveau de gând să-i ucidă abia după ce va avea loc căsătoria fiului căpeteniei lor cu fata albă care trebuia salvată cu orice preţ. George chibzui bine şi-şi dădu seama că nu rămânea ca să-şi scape camarazii, decât calea pe apă. Se va duce să-şi aducă tovarăşi rămaşi pe submarin, care cu bărcile puteau fi în curând aici.

Desişul se rărea mereu şi se puteau zări printre copaci ogoare întinse de orez. Era tot mai greu să se apropie de sat. Îşi spunea însă căi locuitorii trebuie să fie toţi adunaţi în jurul prizonierilor şi numai printr-o întâmplare l-ar putea vedea cineva. Ar fi atunci pierdut fiindcă l-ar urmări prin pădure şi chiar pe apă cu luntrile Aşa că n-ar mai fi chip s-ajungă la submarin.

În sfârşit putu zări acoperişurile clădirilor ridicate pe stâlpi înalţi de vreo cinci metri. Se furişă cu băgare de seamă după o tufă printre crăcile căreia văzu patru clădiri care mărgineau un loc liber. Una din clădiri era nouă, probabil în locul alteia vechi şi dărăpănate părăsite de curând. În faţa acesteia – ceva mai departe decât celelalte – se îngrămădeau acum băştinaşii care înconjurau pe prizonieri. Îi numără din ochi şi văzu că nu lipseşte nici unul din ei, deşi unii erau plini de sânge. Camarazii păreau însă neînfricoşaţi.

Dintr-o aruncătură de ochi George zări la vreo opt metri de unde se afla el kanu-urile – luntrile acelea uşoare ale sălbatecilor – înşirate pe mal. Se încredinţa că nu se uita nimeni într-acolo, apoi se strecurau binişor până la ele şi se ghemui la pământ. Văzu cum prizonierii, cu mâinile legate la spate, sunt ridicaţi pe scări în clădirea cea părăsită şi duşi fiecare într-o alta încăpere ca să nu se poată dezlega unul pe altul.

Cum băştinaşii erau cu ochii aţintiţi la prizonieri, tânărul înţelese că acum e momentul începu să împingă una din luntri spre apă. Izbuti s-o lase pe unde, dar nu se urcă în ea ci, tot aplecat, cu apa până la mijloc, mai merse o bucată de drum. Abia când înţelese că n-a fost văzut de nimeni sari în luntre, apucă lopeţile şi începu să vâslească în lungul malului Se lăsă apoi dus de curent până la mijlocul fluviului unde era zăgazul; vultoarea îl trecu dincolo.

Deocamdată încercarea lui îndrăzneaţă izbuti; neplăcut i-ar fi fost totuşi să fie zărit de vreo iscoadă. Dar în luntre era în mai mare siguranţă şi dacă se ţinea tot pe la mijlocul apei, nu l-ar nimeri nici chiar săgeţile otrăvite ale băştinaşilor.

George vâslea din răsputeri.

Odată i se păru că aude pe mal un ţipăt slab. Întoarse capul şi văzu tufele mişcându-se, apoi capul unui băştinaş care se uita uluit după el. Îşi încorda toate puterile şi vâsli mai departe.

Cu o jumătate de ceas înainte de a apune soarele ajunse la coastă şi după încă vreo zece minute zări submarinul legănându-se pe unde.

Când îl văzură camarazii, alergară toţi pe punte. George povesti în grabă cele întâmplate şi cinci bărci fură montate la repezeală. În afară de Rindow, care predase comanda vasului inginerului Hagen şi George, mai porniră cu bărcile încă optsprezece marinari. Tocmai începuse să se întunece când bărcile porniră, vâslite cu putere de cei mai voinici dintre marinarii „Dox”-ului.

IV.
O SALVARE CU MULTE PRIMEJDII.

FLUVIUL ERA DESTUL DE LAT ca bărcile să-şi poată urma drumul, la lumina stelelor. După două ceasuri răsări şi luna. George cârmi spre malul drept ca să fie mai la urmă.

Deşi nu le cunoştea obiceiurile, tânărul îşi spuse că băştinaşii, ca toate popoarele primitive, se vor fi temând de întunerec şi marinarii vor putea intra lesne în sat ca să-şi elibereze camarazii.

După cum socotea el, nu mai aveau decât vreo două ceasuri de drum până acolo. Deodată se auzi pe malul stâng un ţipăt ciudat, ca o tânguire. Părea să fie al unei păsări de noapte. Trecură câteva clipe şi ţipătul se auzi iar la oarecare depărtare, apoi altul şi mai departe şi iar altul.

— Aoleu, astea sunt semnalele santinelelor, de pe un mal la altul, şopti George lui Rindow. Acum o să fie greu să atacăm satul, sau nu mi-aş fi închipuit că sălbatecii ăştia sunt atât de deştepţi şi curajoşi.

— Să ştii că te-au văzut când ai fugit, îşi dădu cu părerea Rindow.

— Aşa cred şi eu. Făceam bine dacă slobozeam un glonţ în desiş când mi s-a părut ca zăresc un cap de sălbatec. Poate că-l nimeream.

— Tot n-ar fi folosit Ia nimic, căci santinela ar fi venit să-l schimbe l-ar fi găsit mort sau rănit şi ar fi dat alarma. Cine ştie ce li s-ar fi întâmplat atunci bieţilor noştri camarazi.

— Ai dreptate. Să chibzuim bine ce avem de făcut. Dacă satul ştie de sosirea noastră, trebuie să ne slujim de granatele cu gaze.

— Să sperăm că băştinaşii aceştia nu cunosc încă întrebuinţarea lor, altminteri ne-ar fi întâmpinat cu propriile noastre arme, râse Rindow. Cu putinţă e. Războiul a învăţat pe mulţi ce prin gând nu le-ar fi trecut. Sunt curios să văd cum au să ne primească. Numai de n-ar face ceva prizonierilor, ştiind că le venim în ajutor.

— Vai de mine! Vezi, la asta nu m-am gândit, zise George înspăimântat. Să ne grăbim ca să n-ajungem prea târziu!

Strigă cu glas înăbuşit celor din barca următoare să gonească. Ordinul fu transmis mai departe şi în clipa următoare bărcile alergau ca nişte năluci împotriva curentului.

În sfârşit ajunseră la zăgazul din apropierea satului. Marinarii săriră peste el şi traseră bărcile după ei, apoi se urcară iar în ele. Goana pe apă urmă. Deodată se opriră însă în loc, căci din depărtare se auzea o gălăgie grozavă şi în aceeaşi clipă zăriră o lumini slabă răsfrângându-se peste râu. Nu era semn bun pentru prizonieri. La comanda lui George vâslaşii căutau să nu facă zgomot.

Din ce se apropiau se desluşeau mai bine glasurile. Parc-ar fi cântat. Când şi când străbate printre glasurile care cântau, ţipete sfâşietoare. Camarazii se înfiorară. Oare ce se va fi petrecând? Nu cumva tovarăşii lor erau puşi la chinuri cu prilejul căsătoriei fiului căpeteniei cu fata albă?

— Mai repede, mai repede! zorea George.

Dar oricât se străduiau tovarăşii, distanţa dintre prima barcă şi ale lor creştea din ce în ce.

Barca în care se afla George se apropia tot mai mult de sat şi gălăgia se auzea şi mai desluşit. La lumina pe care focurile o răspândeau pe apă, George zări umbre întunecate care se mişcau uşor. Erau luntri încărcate cu băştinaşi care străjuiau malul ca să nu se poată apropia nimeni de el.

George opri barca să aştepte şi pe ceilalţi ca să atace toţi odată kanu-urile sălbatecilor.

— Domnule Rindow, şopti el primului ofiţer, avem vânt prielnic şi sunt de părere să ameţim santinelele cu vreo câteva granate cu gaze, ca să nu ne împroaşte cu săgeţi otrăvite. Pe urmă să dăm năvală în sat până apuca băştinaşii să se atingă de camarazi.

— Ideea e bună, încuviinţă Rindow. Cred că gazele se vor împrăştia destul de repede ca nici un Dajak să n-aibă timp. S-ajungă la prizonieri. Din cele ce mi-ai spus, colibele sunt la cinci metri de pământ şi nu pot ajunge sus decât cu scara.

— Aşa e. Atunci trebuie să facem altfel. S-ar putea ca până a nu se împrăştia gazele, vreo câţiva băştinaşi s-apuce să urce la prizonieri şi să-i măcelărească. Cred că e mai nimerit să intrăm în sat pe uscat şi să înconjurăm coliba unde sunt închişi camarazii noştri. Băştinaşii ne aşteaptă să venim pe apă şi n-are să le dea în gând să pună acolo santinele.

— Atunci trebuie să ne întoarcem şi s-o luăm mai pe departe, căci de-aici ne vor putea vedea.

— Bine. Trecem dincolo de zăgaz şi traversăm acolo râul. Vom găsi noi vreo potecă prin desiş care duce în sat, întoarseră barca aţinându-se tot pe sub crengi şi o luară îndărăt pe unde veniseră. Bărcile celelalte făcură acelaşi lucru.

Ajunşi la zăgaz, străbătură râul, coborâră la mal şi găsiră îndată poteca. Fiecare camarad avea lampa de buzunar la el. Le aprinseră şi acoperiră cu mâna dreaptă lumina, ea să străbată numai câte o dâra subţire printre degetele răsfirate.

Înaintau cu mare băgare se seamă, ferindu-se sa facă zgomot. George s-aştepta să fie santinele şi pe poteca pe care trebuiau să intre în sat şi cum nu era încă în putere să doboare un sălbatec care l-ar ataca, rugă pe Rindow să lase pe uriaşul Kard să meargă în urma lui.

După vreun sfert de ceas de drum dădură de potecă. Tânărul dădu ordin camarazilor sa stingă lămpile de buzunar. Era atât de

întunerec sub bolta; palmierilor, ca orice licărire de lumină ar fi fost zărită imediat.

George se opri în loc şi ascultă cu încordare. Principalul era acum să descopere la timp santinela care nu se putea să nu fie pe aproape – şi s-o împiedece să dea alarma. Se temea însă că aceasta, cu auzul ei fin.

— Ca al tuturor sălbatecilor – le va simţi îndată apropierea. După ce chibzui niţel, dădu ordin prin Kard ca cei din urmă să se oprească după câţiva paşi şi s-asculte. Aceste pauze să nu fie mai lungi de cinci secunde.

Aşa şi făcură. Nu se auzea însă nimic. Totuşi se cerea să fie cu mare băgare de seamă, chiar de-ar ţine oricât de mult drumul spre sat, căci de aceasta atârna viaţa prizonierilor.

După a cincea pauză, lui George i se păru că aude într-adevăr un zgomot, uşor ca o adiere, înaintea lui. Cumpăni o clipă, pe urmă scoase revolverul din buzunar, îl apucă de ţeava, aprinse lampa electrică şi lăsă lumina să cadă în faţă.

La doi paşi de el văzu doi băştinaşi cu cuţitele în mâna dreaptă. Lumina îi orbi şi-şi acoperiră ochii cu mâna stângă. Până a nu apuca ei să se dezmeticească, George izbi cu patul armei pe unul în tâmpla. Când voi însă să facă acelaşi lucru cu celalalt, văzu că uriaşul Kard i-o luase înainte. Sălbatecii se prăbuşiră gemând la pământ. Repede ca fulgerul fură amândoi înhăţaţi şi li se astupa gura cu câte un căluş, îi legară zdravăn de câte un copac şi camarazii porniră mai departe.

Gălăgia din sat s-o auzea acum desluşit şi în curând George zări printre crengi lumina unui foc. Santinele nu se mai vedeau.

O luă mai repede la picior şi era cât p-aci s-o pălească. Se înşelase când îşi închipuise ca nu va mai da de vreo santinelă. Crezându-se sigur în privinţa asta, nu lua seama în jurul său, toată atenţia lui fiind îndreptată locul unde se înghesuiau băştinaşii. Privi prin frunziş căutând să afle ce se petrece.

Probabil că executau vreun dans pe care îl conducea un băştinaş voinic, mai înalt decât toţi ceilalţi. Pe camarazi nu-i văzu, erau deci tot în coliba părăsită.

George trecu pe lângă un palmier cu trunchiul gros, apoi se opri după o tufă deasă care îi mai despărţea de locul unde erau adunaţi băştinaşii. Pe dreapta, ceva mai departe de potecă, se aflau lanurile de orez. Desişul se interpunea ca o perdea în faţa satului.

Tânărul îşi pregăti revolverele şi granatele. În clipa următoare se va hotărî soarta camarazilor. Poate că băştinaşii bărbaţi erau putini, cea mai mare parte fiind duşi la mal şi vor lua-o la fugă când vor fi atacaţi.

Abia trecuse George de palmier şi auzi un foşnet uşor lângă el. Instinctiv, fără să mai chibzuiască, se arunca înainte pe stânga. Totuşi simţi o durere violentă la frunte şi simţi sângele cald năpădindu-i faţa. Vroi şi se scoale, dar un trup greu se lăsă asupra

lui. Începu să se zbată din răsputeri, dar zadarnic. Aştepta cu resemnare lovitura de moarte, când băştinaşul scoase un răcnet grozav, mâna care ţinea încleştat gâtul tânărului slăbi strânsoarea şi trupul de deasupra lui fu aruncat cu putere la o parte şi zvârlit în tufiş.

— Înainte, domnule George, n-am putut să-l dobor altminteri, îi strigă Kard. Acum e acum.

Băştinaşii încremeniră când auziră răcnetul. Aceste câteva clipe de înmărmurire a lor fura de ajuns pentru camarazi să străbată tufişul şi sa înainteze. O salva detună deasupra capetelor sălbatecilor. Toţi o luară la fugă care încotro nimerea.

— Alergaţi o parte din voi la mal, ceilalţi după mine! strigă George şi porni în goană! Spre coliba părăsită.

Aprinse iar lampa de buzunar. La lumina ei văzu vreo trei, patru băştinaşi urcând sprinteni ca pisicile scara. Cuţitele lor sclipeau prin noapte. George descărca revolverul după dânşii. Camarazii văzură şi ei primejdia. Urmă o salvă, se auziră două ţipete, iar toţi patru băştinaşi se rostogoliră la pământ.

Tânărul începu sa urce în fugă scara. De la mal se auzeau împuşcături. Acolo era Rindow. Cu opt marinari; trebuia să-i vină în ajutor căci grosul duşmanului părea să se afle pe apă.

George ştia în care încăpere fusese dus tatăl său. Îl găsi chiar lângă uşă şi i tăia la repezeală legăturile. Din fericire sălbatecii nu se gândiseră să ia prizonierilor armele, fie că nu cunoşteam puterea lor, fie că se temeau să le atingă.

Ceilalţi camarazi nu stătuseră nici ei ca mâinile în sân. Eliberaseră pe ceilalţi prizonieri care coborau acum în fugă scara.

— Ştii unde se află fata? întrebă George pe căpitan.

— Da. În coliba căpeteniei – uite aceea mare de lângă râu. Trebuie s-o salvăm cu orice preţ.

Focul de pe mal se înteţise, probabil că lupta era dârză. Rindow cu ai săi se luptară însă ca nişte lei. Dar în curând le sosiră întăriri, căci camarazii alergară toţi într-acolo.

George, căpitanul, Petre şi încă şase marinari se repeziră în coliba căpeteniei în care se afla fata albă.

V.
ISPĂŞIREA.

ÎN AFARA DE CÂŢIVA care încercau să se împotrivească, toţi ceilalţi băştinaşi se adăpostiseră în colibele lor. Căpitanul văzuse că fata albă fusese târâtă în coliba căpeteniei, dar nu ştia în care din încăperi. Trebuia deci să le cerceteze pe toate, ceea ce cerea, firește, mult timp.

Camarazii puseră repede scările; George însă rămase jos şi se uită cu luare aminte la întreaga faţadă. Îşi spunea că nu se putea ca locuinţa căpeteniei să nu aibă vreun semn deosebit.

Doctorul, care se înapoiase de la mal, se alătură de el.

— Dragă George, tot dumitale îţi datorăm şi de data asta salvarea noastră, începu el.

— Lasă, domnule doctor, nu e acum timp pentru fleacuri de astea. Trebuie neapărat sa scăpăm pe fată din mâinile sălbatecilor. Tata apunea că ea se afla la căpetenie, ştii dumneata daca locuinţa acestui băştinaş se deosebeşte prin ceva de celelalte?

— Cel mult dacă, va fi împodobită cu mai multe capete de-ale duşmanilor ucişi, răspunse Bertram, A, uite colo, văd o mulţime din aceste trofee glorioase.

În clipa aceea izbucni o flacără puternică a focului şi George văzu într-adevăr. Atârnate de peretele colibei sumedenie de tigve uscate. Alergă într-acolo urmat de doctor. Camarazii şi pătrunseseră în casă. Se auzeau ţipete de femei şi scâncete de copii, din când în când chiar şi câte o împuşcătură. Trebuie să se fi petrecut lucruri grozave înăuntru.

Lupta de pe mal părea sa fie sfârşită şi camarazii ieşiră biruitori. Veneau acum să dea ajutor acestorlalţi.

Când George fu numai la vreo zece metri de scara de la capătul colibei căpeteniei, uşa se deschise şi în dreptul ei se iviră doi băştinaşi care târau cu sila o făptură albă. Era probabil căpetenia, fiul său şi fata, pe care vroiau s-o ascundă undeva.

George o luă la fugă într-acolo dar băştinaşii erau mai sprinteni ca el. Se lăsară s-alunece pe scară trăgând după ei pe biata fată, care plângea în hohote şi într-o clipă se făcură nevăzuţi în desiş.

Cu cel mult şase paşi în urmă tânărul nu-i slăbea din ochi. Nu vroia să tragă ca să nu nimerească: fata; aşa: că nu-i rămânea altceva de făcut decât să se ia la luptă cu cei doi sălbateci. Îl ştia pe doctor pe aproape si-l auzi chiar strigând lui Petre să vie îndată. Bertram îşi dăduse seama că George e în primejdie şi nu se bizuia îndeajuns pe puterile lui, îl chema pe uriaş în ajutor.

Strigătele lui păreau că erau un îndemn pentru cei doi sălbateci ca să iuţească pasul şi George trebuia să-şi încordeze toate puterile ca să nu rămână în urmă. Sforţările îi fură însă zadarnice, căci cei doi cu fata pieriră în curând în pădure. Nădăjduia totuşi că nu vor, putea să i-o ia cu mult înainte, deoarece poteca era foarte îngustă şi trebuiau să alerge unul în urma celuilalt Dacă, în afară de asta, fata va mai avea putere să se zbată, era sigur ca îi va ajunge în curând.

Nenorocita trebuie să fi fost însă istovită şi se lăsa dusă fără împotrivire. George auzea totuşi plânsetele ei şi din când în când un ţipăt uşor de femeie. Cu o energie într-adevăr uimitoare porni în goană, luându-se după glasul ei şi mai curând decât s-ar fi aşteptat, se pomeni deodată în spatele băştinaşilor. Ciocnirea fu atât de violentă, încât cel care mergea în urmă se prăbuşi la pământ trântind în acelaşi timp pe fată, care scoase un ţipăt deznădăjduit. George ştia că acum va urma o lupta pe viaţă şi pe moarte.

Sări repede înapoi, lumina lămpii lui ţâşni şi ridică mâna dreaptă care ţinea revolverul. Odată cu detunătura, cuţitul pe care sălbaticul din faţă îi îndreptase spre el zbură cat colo şi băştinaşul căzu grămadă pe poteca. În clipa următoare însă, George se simţi trântit la pământ. Ce se întâmplase?

Celălalt băştinaş se dezmeticise în vremea asta, se târâse binişor până la el şi îl dăduse jos. De revolver nu se mai putu sluji George, căci băştinaşul pe care îl împuşcase în mână sări la el şi cu stânga se încleştă de braţul lui.

Totuşi tânărul nu se dădu bătut. Ştia că înfierbântaţi cum erau, cei doi sălbateci în râvna lor ca să-i biruie întâi, se vor împiedeca unul pe altul, de aceea începu sa lovească în dreapta şi în stânga cu picioarele. Avu norocul să nimerească pe cel rănit în pântece.

Cu un urlet de durere, acesta îi dădu drumul, dar simţi în acelaşi timp vârful cuţitului celuilalt lipit de coastă. Cu puterea pe care ţi-o dă disperarea, apăsă pe trăgaciul revolverului. Primejdiosul potrivnic răcni odată, apoi începu să horcăie. George îl împinse în lături şi se ridică în picioare. Zadarnic însă, cât şi cellalt îl izbi odată cu pumnul sănătos în beregată şi-l aruncă iar la pământ. Iarăşi sclipi cuţitul în lumina lămpii care ardea încă, dar George avu prezenţa de spirit să o strângă repede şi sa se rostogolească în lături. Vârful ascuţit al pumnalului se înfipse adânc în pământ la câţiva centimetri de el. Dar, tânărul se simţi înhăţat iarăşi de celălalt băştinaş pe care îl împuşcase adineaori şi care nu murise, după cum credea el. Descărca din nou revolverul fără însă să-şi nimerească duşmanul. În clipa urcătoare băştinaşul îi apucă mâna şi i-o răsuci de la încheietură. Revolverul se rostogoli la pământ. Încercă să se apere cu pumnii. Degeaba. Simţi iar o apăsare pe beregată care îi taie răsuflarea şi trupurile celor doi sălbateci încălecaţi pe el îi zdrobeau pieptul.

Cu o sforţare supraomenească reuşi să-şi elibereze picioarele. Dajakul pe care îl împuşcase în mână izbi iarăşi cu pumnalul, dar nimeri pământul.

George îşi dădu însă seama că a doua lovitură nu va mai da greş. Era neputincios în faţa celor doi sălbateci pe care furia şi durerea rănilor îi făcea să turbeze.

Cu o smucitură putu să desprindă mâna încleştată de gâtul lui şi strigă cât putu mai tare: „Petre!” Camarazii trebuiau să fie pe aproape şi îl vor auzi – îşi zicea el.

Şi într-adevăr, după câteva clipe poteca se lumină brusc, cei doi băştinaşi fură aruncaţi în lături, apoi Uriaşul îi apucă de gât şi le izbi scăfârliile una de alta ca nişte mingi. Se auzi o trosnitură scurtă, pe urmă Petre se aplecă peste tânărul său stăpân şi-l întrebă îngrijorat:

— Eşti rănit, domnule George?

Acesta se ridică încet de jos şi răspunse, strângând mâna Uriaşului:

— Mulţumesc, Petre, mi-e mai bine.

Rana pe care o căpătase în lupta de la marginea satului se deschisese şi sângera, dar acum nu era timp să se gândească la ea. Găsi lampa lui de buzunar lângă el, o aprinse şi lumină în lungul potecii. Se mira că pe când războia el cu cei doi băştinaşi, fata nu dăduse nici un semn de viaţă. Se uită în juru-i, dar nu o văzu.

Se gândi la început că o fi fugit de frică şi porni în goană pe potecă. După câţiva paşi zări fâşii din rochia ei aibă agăţate de crăcile de la marginea potecii. Nenorocita căutase scăparea în pădure, neştiind că salvatorul ei era acela care se lupta cu răpitorii ei.

George era singur cu Petre şi doctorul Bertram şi se putea ca sa se întâlnească iar cu băştinaşii fugari, ceea ce ar fi fost o mare primejdie pentru ei. Nesocoti însă pericolul. Fata, care va fi rătăcind deznădăjduită prin codrul secular, trebuia salvata cu orice preţ.

Departe nu putea să fie căci lupta, deşi înverşunată, nu ţinuse mai mult ca patru, cinci minute. Ar fi putut s-o strige, se temea însă să nu fie auzit de sălbateci şi să se pomenească în curând cu ei buluc peste ei.

Urmele bietei fete se cunoşteau lămurit. Tânărul se mira de îndemânarea cu care ea ştiuse sa se strecoare prin desimea copacilor. Sau frica îi împrumutase instinctiv siguranţa aceasta, sau era deprinsa să cutreiere noaptea pădurea. Nu se explica altfel cum putuse ajunge până la malul râului.

Şi iarăşi dădură cei trei camarazi de urmele ei în jurul unui tufiş mai mare. George nu se gândi în clipa aceea că l-ar putea pândi vreo primejdie. Şi-apoi se îndepărtase simţitor de sat şi nu se aştepta să mai dea de vreun băştinaş. Chiar dacă fugiseră câţiva din ei, vor fi luat-o pe drumuri umblate, nu priit desişul acesta aproape de nepătruns.

Cum coti după tufiş, George simţi deodată o durere violentă în braţul drept. Scoase un ţipăt şi scăpă revolverul din mână. Încleştarea era atât de gravă, încât se părea că degetele acelea de fier îi vor pătrunde prin carne ca să-i sfărâme osul.

Îi veni să leşine. Avu totuşi puterea ca să îndrepte lampa spre locul de unde simţise prinsoarea. Spaima îl dezmetici numaidecât căci… lângă el se rânjea un… diavol.

Chipul acesta păros cu fălcile scoase în afară, buzele subţiri care lăsau să se vadă nişte colţi grozavi şi ochii aceia fioroşi afundaţi în orbitele lor, nu putea să vie decât din iad.

Înlemnit de groază, George auzi deodată glasul doctorului strigând cu spaimă:

— Dumnezeule, un majas! Un urangutan uriaş, acest locuitor obişnuit în insulele Sunda, mai ales în Borneo, era arătarea aceea înspăimântătoare. Părea să fi pandit în tufiş, poate chiar că îi zărise mai de mult venind.

Era într-adevăr de mirare că ghearele acelea grozave nu-l sfâşiaseră încă pe George, ba acesta simţi chiar că strânsoarea a mai slăbit niţel.

În acelaşi timp diavolul pădurii seculare scoase un şuierat, semn că era el însuşi speriat Ochii lui vicleni clipiră bănuitori când se uitară la lumina vie a lămpii şi George înţelese ca de aici îi va veni salvarea.

Strânse dinţii şi-şi dădu toată osteneala să leşine. Prea puţini oameni ar fi fost în stare îndure durerile şi spaima prin care trecea, dar George era o fire tare, care nu cunoşteam slăbiciunile acestea. Deviza lui era: Ori să învingă, ori să moară!

Să mai fi avut revolverul, ar fi reuşit poate să-l descarce în monstrul de lângă el. Singura armă care îi mai rămăsese era lampa. O apropia de faţa urangutanului şi începu s-o plimbe în cerc pe dinaintea ochilor lui. Un sforăit fu răspunsul maimuţei uriaşe şi strânsoarea slăbi şi mai mult.

— Trage, domnule doctor! auzi George pe Petre strigând.

Dar, deşi aceasta ar fi fost salvarea, tânărul clătină energic capul şi zi. Se gâfâind:

— Nu, nu, pentru Dumnezeu! Nu trageţi împuşcăturile ar putea fi auzite de sălbateci. Maimuţei îi e frică de lumină… îmi dă drumul braţului…

Poate că glasurile omeneşti înspăimântaseră şi mai mult ca luminai aceea orbitoare pe urangutan, căci îşi descleştă ghearele din jurul braţului lui George. Totuşi nu se dădu îndărăt. Şi iarăşi scoase maimuţa – majas cum i se spune în Borneo – sforăitul acela şuierător, urmat apoi de un fel de lătrat furios şi braţele ei lungi începură să se agite ca şi când ar fi vrut să „înhame” o nouă victimă.

George avusese până acum intenţia să nu tragă, de teamă ca împuşcăturile lui nu sperie fata şi s-o facă s-o ia la fugă în neştire sau să atragă pe băştinaşi.

Probabil însă că monstrul pădurilor nu se va lăsa gonit, numai de lumina şi cu alta urmă decât de gloanţe bine ţintite nu se va da învins.

Deodată tânărul îşi aduse aminte de pumnalul Sanjei Valoarea lui nu consta numai în plăselele de preţ bătute în pietre scumpe şi faptul că era o amintire de la „ea”, ci şi tăişul a scutit de oţel care nu se putea frânge nici dacă ai fi izbit în fier. Era mlădios ca o pană şi totuşi de o tărie neobişnuită. Mânuit de un om dibaci, lovitura lui aducea moartea.

Or, George se pricepea la asta ca nimeni altul şi muşchii lui, în urma luptelor pe care le dusese de când se afla pe submarin, aveau puterea oţelului.

Făcu o încercare să mişte mâna dreaptă. Nu, nu mergea, durerile de la braţ erau încă prea mari şi nu se putea gândi deocamdată la o luptă pe viaţă şi pe moarte. Lampa o putea însă

ţine bine. O vârî repede sub ochii maimuţei şi scoase cu stânga pumnalul de la brâu.

Trebuia că încerce, chiar dacă ar fi să fie pierzania lui. Era vorba de salvarea unei fete.

Examina cu luare-aminte trupul uriaş al urangutanului care se agita neliniştit în fata lui. Întâia lovitură trebuia săi nimerească inima, altminteri era pierdut. O încleştare a ghearelor acelea grozave i-ar fi zdrobit beregata, o lovitură a pumnalului puternic i-ar fi sfărâmat ţeasta sau coşul pieptului. Se ştie că o maimuţă chiar mai mică îşi poate înfige unghiile în carnea unui om şi s-ajungă până la os.

Toate aceste gânduri se încrucişau fulgerător, fireşte, în creierul lui George şi când crezu că a ochit locul, împlânta cu toată puterea pumnalul în pieptul monstrului. Imediat însă sări înapoi. Se izbi de doctor care vroia să-i vie în ajutor. Acesta ţipă de durere căci se ciocnise cap în cap cu George. Totuşi se dădu şi el înapoi, trăgând pe tânăr după, el, ştiind ce o sa se întâmple.

Maimuţa rămase o clipă ca împietrită, pe urmă începu să se agite ca turbată.

Părea că simţind moartea apropiată, vroia să-şi sfâşie mai înainte duşmanul. Cu un horcăit grozav făcu un pas spre el şi întinse braţele. Biruise frica de lumină şi acum o cuprinsese teama de moarte.

O clipă să mai fi zăbovit doctorul şi ghearele monstrului s-ar fi înfipt adânc în obrajii lui George.

Urangutanul se poticni şi căzu cu braţele întinse înainte. De data asta Petre fu acela care trăsese iuţeala fulgerului pe doctor şi pe George îndărăt. Degetele maimuţei ajungeau până aproape de picioarele tânărului şi cu siguranţă că urangutanul ar mai fi avut încă odată puterea ca să-l înhaţe dacă Uriaşul n-ar fi sărit în ajutorul celor doi camarazi.

Pumnalul Sanjei îşi făcuse datoria şi monstrul se zbătea acum în ghearele morţii. Lupta ţinu numai câteva minute. Camarazii priveau mişcaţi la agonia aceasta scurta, dar grozava. Le părea rău de acest rege al codrilor, gândindu-se că nu va trece mult şi neamul urangutanilor va dispare cu totul. Arareori se va mai vedea unul împăiat prin muzee…

Dar aşa e lupta pentru viaţă. Daca nu-l ucidea George pe el, l-ar fi ucis el pe George şi viaţa unui om preţuieşte mai mult ca a unei fiare a pădurilor.

În cele din urmă uriaşa maimuţă îşi dădu sufletul.

— Petre, zise George, să-l târâm mai adânc în tufiş ca să nu se sperie fata când vom trece iar pe aici – dacă o vom găsi, fireşte.

— Dragul meu, te admir, făcu doctorul râzând. În toate împrejurările te gândeşti mai mult la alţii decât la dumneata. Altuia numai de asta nu i-ar fi ars după ce a trecut prin ce ai trecut dumneata. Dar ia spune: Nu te doare braţul unde te-a strâns urangutanul?

— Ba mă doare al dracului la fiece mişcare, sper însă că o să treacă repede. Zău că mă mir cum de nu mi l-a zdrobit. Probabil că dacă nu era lampa mea de buzunar, nu scăpăm eu teafăr.

— Cred, încuviinţă doctorul. L-a zăpăcit lumina. Ai avut mare noroc. Ea aşa îmi închipui că s-au petrecut lucrurile: maimuţa s-a speriat văzând pe fata trecând în goană nebună şi s-a ascuns în tufişul ăsta ca să se urce pe urmă în palmierul de colo. Am venit însă noi şi n-a mai avut când. În sfârşit, bine că a dat Dumnezeu şi a trecut primejdia; Acum să ascundem urangutanul în tufiş după cum spui dumneata, ca să nu-i vadă fata. A pătimit, sărmana, atâtea că e bine să o scutim de, spaima pe care ar simţi-o când ar da cu ochii stârvul lui.

Era o muncă grea pe care o aveau de făcut, mai ales că George nu se putea sluji de mâna lui dreaptă şi doctorul era cam puţintel la trup. Noroc că îl aveau pe Petre cu puterea lui de uriaş.

George tăia cu stânga crăcile, iar Petre cu doctorul împingeau înainte stârvul. Îl duseră mai afund în desiş şi-l acoperiră cu crengi ca să nu se mai vadă.

— Păcat că nu-i pot lua pielea, zise doctorul cu părere de rău. Tare mi-ar fi plăcut s-o am. N-avem însă ce face, nu ne putem pierde vremea cu de-alde astea, până ce nu vom găsi fata. Dar păcat, mare păcat…

— Îmi pare şi mie rău, adăugă George. L-am redat însă pământului, ceea ce s-ar fi întâmplat chiar dacă nu-l omoram eu, ci murea de moarte bună. A trebuit s-o fac, altminteri nu scăpăm cu viaţă. Îmi pare eu atât mai rău ca nu s-a putut altfel, cu cât ştiu ca aceste maimuţe uriaşe sunt foarte rare.

— Şi cine ştie cât vor mai dăinui exemplare de acestea uriaşe de-ale codrilor seculari, oftă doctorul. În curând nu le vom mai găsi decât prin grădinile zoologice. E o adevărată jale că progresul civilizaţiei care dă omenirii atâtea binefaceri, distruge lumea animală.

— Ce vrei, dragă doctore, nu putem schimba noi mersul lumii. Cred însă că acum ar fi mai bine să ne vedem de ale noastre decât să filosofăm. Hai să căutăm fata!

— Bine zici. A, uite că urmele nu i se mai văd. Probabil că le-a şters urangutanul.

Presupunerile doctorului erau îndreptăţite, chiar şi aceea că maimuţa se speriase de fată şi înfuriată vroi sa se ia după ea, pe când fugara habar n-avea că există pe aici un duşman atât de primejdios. Pe urma, când a văzut că nu o poate ajunge, maimuţa, de ciudă, a rupt crăcile şi mlădiţele, ba în furia ei a jupuit cu ghearele bucăţi din scoarţa copacului. Poate că potolindu-şi astfel necazul, a fost atât de „blândă” cu George.

Cei trei camarazi trebuiau să pornească iar în căutarea fetei. Oare unde o fi fugit? S-o fi luat, îngrozită la vederea Urangutanului, într-o altă direcţie?

— Domnule doctor, zise George, eu cred că a căutat s-o ia dincotro venea monstrul, adică între cei doi palmieri. Să pornim într-acolo şi încă fără zăbavă.

— Bine zici, George, poate să ai dreptare. Eu, drept să-ţi spun, nu ştiu ce să mai cred. Încep să-mi pierd nădejdea. Parcă toate ne sunt împotrivă. Mai întâi fuga fetei pe caro vrem s-o salvăm, pe urmă lupta cu urangutanul ăsta care ne-a ţinut şi ea în loc. Totuşi trebuie să încercăm s-o găsim, cu orice preţ prea ar fi de tot să ne fi străduit atâta degeaba.

— Nu poate să ne fie degeaba, o s-o găsim chiar dacă s-ar fi ascuns în gură de şarpe, adaugă Petre necăjit.

În vreme ce-şi vorbeau, pe şoptite fireşte, George răscolea locul unde maimuţa părea să-şi fi vărsat năduful pe copaci şi tufe.

Se vâra printre crengile rupte sau îndoite târându-se cu băgare de seamă în toate părţile. Deodată văzu iarăşi o fâşie din rochia fetei atârnând de o cracă. Bietul tovarăş suferea, cumplit, căci braţul îl durea grozav şi-i venea uneori să urle, nu altceva.

Îşi mişca buzele şi încercai să se stăpânească, era doar viaţa unui semen de al său în joc.

Ce va fi pe urmă, nu se îngrijea el. Poate ca durerile vor trece de la sine, poate că va fi nevoit să îndure cine ştie cât chinurile acestea.

Acum, pe când căuta cu înfrigurare urmele fugarei, mişca dinadins mereu braţul ca să-i poată da elasticitatea dinainte. În nici un caz însă nu putea să ţie revolverul în mâna dreaptă.

Dădea mereu în lături crăcile dese şi încâlcite sau iedera care se încolăcea în jurul lor.

Din fericire desişul era mai rar decât e de obicei în pădurile tropicale, altminteri fugara nu şi-ar fi putut croi calea prin el fără cuţit. Totuşi bucăţi din rochia ei albă rămăseseră agăţate ici colo de crengi, ceea ce înlesnea lui George să nu-i piardă urma.

Spre bucuria lui băgă în curând de seamă că durerile de la braţ slăbesc şi-l poate mişca mult mai lesne. Ba văzu căi poate ţine chiar şi revolverul în mână ca să se slujească la trebuinţă de el.

Era şi nevoie căci băştinaşii s-ar putea afla prin apropiere, deşii se părea cu neputinţă; acest lucru. În timpul de când George trăia însă la un loc cu tatăl său, întâmpinase atâtea lucruri care surveneau pe neaşteptate şi ţi s-ar fi părut cu totul imposibile, încât nu se mai mira de nimic şi credea totul cu putinţă.

Pe urmă doctorul zise:

— Ce-ar fi, George, să o strigăm? Nu cred ca să se fi rătăcit pană aici vreunul din sălbateci. Prea ne depărtăm de ai noştri care nu vor sa mai şti unde să ne găsească. Să nu-şi închipuie ca ni s-a întâmplat ce…

— Ah! făcu doctorul. Văd lumină înaintea noastră.

Într-adevăr, o licărire slabă de lumină tremura deasupra tufelor; venea probabil de la un foc de lagăr. Nu cumva băştinaşii

fugiţi de la lupta din sat se aciuiseră aici? Sau vreun trib duşman se afla pornit împotriva cestuilalt şi poposise în pădure?

Se îndreptară cu mare băgare de seamă spre locul de unde se zărea focul şi rămaseră încremeniţi auzind vorbă şi râsete. Erau europeni. Ce căutau aceştia aici în inima codrului secular, în apropierea sălbatecilor acelora primejdioşi?

George, care prinse câteva cuvinte spuse în englezeşte, şopti lui Bertram:

— Să nu fie negustorul care a vândut pe fata băştinaşilor? Un altul nici n-ar cuteza se apropie atât de satul lor.

— Tot ce se poate, răspunse doctorul. Să ne furişăm până la ei; te pomeneşti că biata fata le cade iar în gheare.

Pornirăm mai departe printre copaci căutând să nu facă zgomot. Deodată, când fură la vreo opt metri de foc, se auzi glasul unei femei strigând plin de bucurie:

— Austin! Dragul meu Austin!

Urmă o exclamaţie a unui glas bărbătesc foarte simpatic, apoi altul aspru şi răguşit, răcni înfuriat:

— Duceţi-vă amândoi dracului!

George nu se mai putu stăpâni. Urmat de doctor şi Petre îşi făcu loc printre tufe până la un mic luminiş, unde văzu la lumina focului o pereche de oameni tineri ţinându-se îmbrăţişaţi şi ceva mai încolo un om mai în vârstă, cu chipul aspru şi privirea încruntata.

Bătrânul avea un revolver în mână şi se părea că e gata să tragă.

— Dar bine, unchiule, strigă fata speriată, ce ai? N-am făcut doar nimic rău!

— Vreau banii mei! Duceţi-vă dracului!

Ridică apoi încet revolverul dar în aceeaşi clipă, înainte de a apuca George să tragă, detună o împuşcătură în spatele său. Glonţul lui Petre nimeri pe bătrân drept în osul încheieturii de la mână şi-l făcu să dea drumul revolverului.

— Mâinile sus! îi striga George indignat.

Dar nemernicul scoase cu stânga alt revolver din buzunar. Petre trase a doua oară, căci văzuse primejdia care îi ameninţa din partea acestui turbat. Nu-şi puteau pierde vremea cu el ca să-l lege şi să-l târască după ei. Şi-apoi, împuşcăturile puteau atrage pe sălbateci, al căror prieten părea; să fie bătrânul care le vânduse fără îndoială fata.

Glonţul uriaşului îl nimeri de astădată drept în frunte şi-l culcă la pământ.

— Unchiule, unchiule! ţipă fata şi vru s-alerge la el.

Tânărul însă o opri şi-i zise cu hotărâre:

— Lasă-l în plata Domnului, Flory. Unchiul tău a fost un mare ticălos.

— Să plecam repede de aici la tovarăşii noştri care se lupta acum pentru eliberarea domnişoarei.

Câteva secunde tânăra pereche şovăi, dar, Petre îi împinse pe amândoi în desiş, mormăind:

— De povestit e vreme şi mai târziu. Acum sa vedem cum ne strecurăm pe lângă, băştinaşi fără să ne simtă.

George, care mergea în frunte, ţinea lumina lămpii îndreptata mereu spre pământ îşi spunea că sălbatecii nu vor putea vedea prin întunerec urmele lăsate de fată şi până la poteca unde avusese loc lupta între el şi căpeteniile, n-avea de ce să se păzească.

Totuşi se cerea să fie cu mare băgare de seamă. Chiar şi cei doi tineri, dându-şi seama de primejdia care îi ameninţa, tăceau şi se fereau să facă zgomot.

Când ajunseră la potecă, ascultară câteva momente cu încordare, pe urmă ieşiră din tufiş. Din sat se auzeau împuşcături răzleţe. George stinse lampa, strigă însă doctorului sa aprindă pe a lui şi sa lase lumina să cadă pe pământ. Putea vedea astfel bine poteca, pe când dacă le-ar ieşi în cale vreun băştinaş, acestuia i ar fi greu să-i desluşească chipul.

De astădată tânărul era hotărât să nu se mai ia la luptă piept la piept, ci să-l împuşte.

Ajunseră însă nestingheriţi în sat. Camarazii, care scotociseră coliba căpeteniei, stăteau acum în poziţie de apărare cu arma în mâini. Aprinseseră toate lămpile ca să lumineze bine locul. Cum se mişca sus cineva, slobozeau un glonţ în aer ca să-i sperie pe cei din colibele învecinate.

Celălalt detaşament se afla la mal. La lumina lămpilor de buzunar ale camarazilor, se desluşeau bine băştinaşii înghesuiţi în kanu-uri. Stăteau cu capetele plecate neîndrăznind sa facă vreo mişcare. Îşi dădeau seama ca orice împotrivire le-ar fi zadarnică. Cu duşmani atât de bine înarmaţi nu se puteau lua la luptă.

— Tată, uite, am adus pe domnişoara, strigă George tatălui său. Unchiul ei era un nemernic, a vândut-o sălbaticilor! Petre l-a împuşcat fiindcă nu se putea altfel.

— Atunci ne putem întoarce pe submarin, răspunse căpitanul. Unde va sunt bărcile? Sau aţi venit pe uscat?

— Nu, bărcile sunt pe aproape, sunt de părere însă sa luam şi luntrile băştinaşilor ca sa nu ne poată urmări şi ataca prin vreun vicleşug.

— Ideea nu e rea, încuviinţa căpitanul Farrow. Rindow, vezi ca sălbaticii sa coboare câte unul şi sa vie încoace. Pe urma sa se urce în colibele lor.

Li se luară armele şi li se puseră acum ca să intre fiecare în locuinţa lui. Camarazii alergară în goană la mal şi se urcară în kanu-uri; până să-şi dea băştinaşii seamă ca fuseseră traşi pe sfoară, ei erau departe.

Îşi strânseră repede bărcile de aluminiu din păpuriş şi în curând ajunaseră la coasta.

În drum, tânăra, fată le povesti ca era moştenitoarea unei mari întreprinderi comerciale rămasă după moartea tatălui el. Fratele lui, în care avea o încredere oarba, o ademenise sa facă o plimbare în pădurile seculare unde căzuse în mâinile sălbatecilor.

Nici ea nici logodnicul el – care luase parte la expediţie – nu bănuiau bătrânul făcuse într-adins aşa ca să rămână stăpân pe averea fetei. Tânărul Austin Bold, logodnicul, urma să fie ucis şi el – după înţelegere pe care o avusese unchiul fetei cu sălbatecii.

Submarinul duse pe tinerii logodnici până la cel mai apropiat port şi îi debarca noaptea într-ascuns. Apoi „Dox"-ul porni mai departe, îndreptându-se spre minunatele meleaguri ale Indiei.

Sfârşitul volumului: **O LUPTĂ ÎN PĂDURILE SECULARE.**

În numărul următor:

OMUL CU UN SINGUR OCHI.

In Numărul următor:

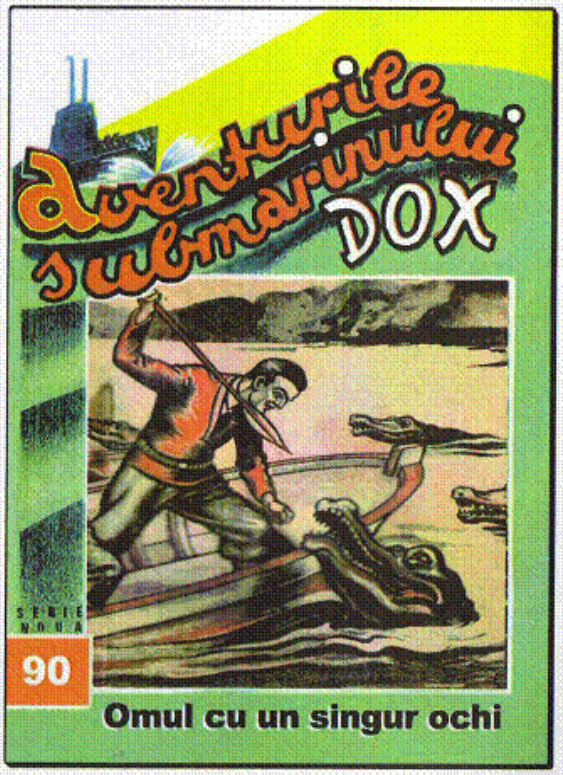

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro